

at dette Forhold paa mange Steder udvikle sig af sig selv; men det er dog langtfra, at dette skal kunne forhindre mig fra at give dette Lovforslag min Stemme, dersom en Lov ansees fornøden, da jeg er ganske enig i den Hovedtanke, hvorfra det er gaaet ud.

Bloch: Det glæder mig meget, at de Medlemmer, der have udtalt sig i denne Sag, i det Hele taget have billiget Lovforslagets Grundtanke og kun havt en og anden mindre væsentlig Bestemmelse at anke paa. Det ærede 3die Medlem fra 5te Kreds (Jespersen) udtalte sig imod Oprettelsen af det foreslaaede: „de Fattiges Raad“, som han meente allerede nu blev stillet hen som et Slags Menighedsraad; men det er ganske bestemt kun udtalt i Motiveringen, at „de Fattiges Raad“ maaskee kunde blive en Forberedelse til Indførelse af Menighedsraad, dersom den kirkelige Udvikling engang maatte føre Oprettelsen af et saadant Raad med sig. Der er altsaa ingen Tanke om ad denne Veilegesom at indsmugle Menighedsraad. Han meente, at Bestyrelsen ret vel kunde overlades til Sogneforstanderskaberne, Communalbestyrererne; men derimod har en anden æret Landsstingsmand, nemlig den 2den for 10de Kreds (Lehmann), udtalt sig, idet han yttrede, at han antog, det var rigtigt, at Sagen blev en Menigheds sag og kom under en særskilt Bestyrelse. Jeg troer heller ikke, at Communalbestyrererne ville kunne tage sig af Sagen med udeelt Interesse. En anden æret Landsstingsmand, den 4de for 6te Kreds (Glensborg), har fremsat adskillige smaa Ankeposter til Lovforslaget. Han har saaledes meent, at det var ikke rigtigt nu at komme med nogen Bestemmelse om Tavlevæsenet, da han ønskede, at dette skulde ganske affattes. Hertil har jeg kun at bemærke, at denne Lov jo ikke gaaer ud paa at ordne det hele Tavlevæsen, og at den slet ikke angaaer Kjøbenhavn, men derimod kun Landet og de øvrige Kjøbstæder. Tavlevæsenet maa ordnes særskilt ved en Lov eller affattes ved en saadan. Han meente derfor, at det Samme kunde opnaaes ved at hense til en Bøsse eller Kirkeblok ved Udgangen af Kirken. Derved vilde maaskee det Væsentligste opnaaes, men det er dog at forudsætte, at en-

kelte Bidrag derved vilde udeblive. Forøvrigt troer jeg ikke, at det vil kunne medføre nogen Forstyrrelse af Betydning i Kirken, naar kun een Tavle ombæres og alle de øvrige Tavler formeentlig med Tiden kunne affattes, og der saa derhos blev givet en Bestemmelse, der ogsaa gjerne udtryffeligt kunde optages i Forslaget, at denne de Fattiges Tavle skulde ombæres efter endt Prædiken, eller efter at den Forretning, i Anledning af hvilken den blev ombaaren, var til Ende. Den samme ærede Landsstingsmand fandt en Uklarhed i Bestemmelsen om, at hvad der forøvrigt maatte blive givet til de Fattige, skulde nedlægges i de Fattiges Kasse. Meningen hermed kan selvfølgelig ikke være, at de Gaver, der blive overleverede Præsterne med ganske særegen Bestemmelse, skulde nedlægges deri, men at kun Alt, hvad man ellers i Almindelighed vilde betænke de Trængende med, skulde indflyde i de Fattiges Kasse. Den af samme ærede Taler omtalte Parenthes i § 5 kan jo vistnok gjerne bortfalde, men det forekommer mig dog, at den bidrager til tydeligere at belyse Sagen. Han udtalte sig sluttelig imod, at Sager angaaende Regnskabet, forsaavidt der skulde freinkomme Klager over Bestyrelsen, skulde indstilles til Biskoppen, ligesom ogsaa en senere æret Taler (Lehmann) udtalte sig mod det Samme, idet han ikke ønskede Biskoppens Myndighed udstrakt ud over, hvad han kaldte „det Dogmatiske og Kirkelige“; men da den sidstnævnte ærede Taler derhos erkjendte, at den foreslaaede frie Fattigforsørgelse maatte være en Menigheds sag under en af Menigheden valgt særegen Bestyrelse, vilde den jo dog saaledes henhøre under „det Kirkelige“, og altsaa efter hans egen Opsfattelse retteligt komme under Biskoppens Afgjørelse. Den sidstnævnte ærede Taler udtalte sig imod, at det nu bestaaende tvungne Fattigvæsen ganske skulde afløses af det frie Fattigvæsen, hvilket han meente tilsigtedes ved Lovforslaget; men Lovforslaget tilsigter, hvad der, som jeg troer, tydeligt nok er udtalt i Motivverne, kun at gjøre en lille Begyndelse til at gjenindsføre en fri kirkelig Fattigforsørgelse ved Siden af det tvungne Fattigvæsen, og det vil jo altsaa beroe paa den Interesse, hvormed det frie Fattigvæsen vil blive omfattet, hvorvidt det vil kunne indskrænke det nu bestaaende